

Arrest

nr. 278 202 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. BAHTIJAREVIC
Graaf van Hoornestraat 51
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar D. BAHTIJAREVIC en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, als feitelijke partner van de heer R.M.T., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 11 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2021 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.10.2021 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde R.M.T. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- Foto's waar alleen de dag en maand worden aangegeven. Aangezien er geen jaartal op deze foto's staan kunnen wij niet weten wanneer deze allemaal precies zijn genomen en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- Affidavit - Verklaring onder ede dd. 10.02.2022 waarin zij verklaart nooit gehuwd te zijn. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben kan deze niet aanvaard worden.*
- Onvertaalde chatgesprekken. Deze zijn niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels waardoor deze niet aanvaard kunnen worden.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen,...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 14.10.2021 officieel gedomiciëerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en

betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, §1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet in haar syntheseseminarie haar eerste en tweede middel uiteen als volgt:

“i. Samenvatting

21. Gelet op het feit dat de verwerende partij de bewijsstukken op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht door geen rekening te houden met de inhoud van tal van foto's die werden overgemaakt;

En doordat er geen rekening werd gehouden met symbolen 'liefdestekens' die bleken uit de Whatsapp-gesprekken (ook al waren ze niet vertaald);

En doordat een verklaring op eer werd toegevoegd waaruit bleek dat verzoekende partij nooit gehuwd was zonder meer te weren;

En doordat door het feit dat verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van haar partner zomaar af te wijzen;

Terwijl er van een zorgvuldig bestuur mag worden verwacht dat zij de stukken op afdoende wijze onderzoekt en bovenstaande elementen in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

En terwijl de verwerende partij derhalve een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert en via stijlformules afwijst;

Zodat de verwerende partij voormelde regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

ii. Regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur (...)

iii. Toepassing in casu

Eerste middelenonderdeel betreffende het eerste weigeringsmotief: weren van alle bijgebrachte foto's

28. De verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing:

“Foto's waar alleen de dag en maand worden aangegeven. Aangezien er geen jaartal op deze foto's staan kunnen wij niet weten wanneer deze allemaal precies zijn genomen en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”

29. De verwerende partij komt in één zin tot de conclusie dat de foto's niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard, zonder zelfs de foto's inhoudelijk te analyseren. Uw Raad vindt de bijgebrachte fotoreportage terug als stuk 11.

30. De foto's dateren overduidelijk van 2021 en dit kan logisch worden geargumenteed.

31. Het klopt dat de foto's de dag en maand vermelden en niet het jaartal. Dit heeft echter te maken met het feit dat de smartphone van de verzoekende partij bij een opzoeking in de galerij louter de dag en maand vermeldt, behalve wanneer er verder terug in de tijd wordt gegaan (2020, 2019, etc.). De foto's dateren m.a.w. dus allen van 2021, aangezien deze screenshots zijn genomen in 2021 naar aanleiding van het verzoek tot verblijf van meer dan 3 maanden dat gebeurde op 14 oktober 2021.

32. Ten tweede kan op basis van de inhoud van de foto's worden afgeleid om welke periode in de tijd het gaat, de verzoekende partij en haar partner dragen immers mondklappers op meerdere foto's. Overduidelijk zijn deze foto's dus tijdens de coronacrisis genomen:

(...)

Gelet op het feit dat de mondklapperplicht slechts in juli 2020 werd ingevoerd in België, kon de verwerende partij er redelijkerwijs van uitgaan dat de foto's dateren van 2021.

33. De verwerende partij diende hoe dan ook, in welke hypothese ook, ervan uit te gaan dat de foto's minstens dateren van 2021, aangezien het verzoek tot verblijf van meer dan 3 maanden gebeurde op 14 oktober 2021. Het is derhalve kennelijk onredelijk om er zelfs niet van uit te gaan dat de foto's dateren van het jaar waarop ze zijn doorgestuurd naar de verwerende partij en vervolgens over te gaan tot wering van de foto's. Er is dan ook evident sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

34. Uit rechtspraak van uw Raad blijkt dat de verwerende partij in andere gevallen wel reeds was overgegaan tot voormelde aannamen dat ook zeer logisch is:

“Verweerder geeft aan dat de data van de foto's, gepost op sociale media, geen jaartal bevatten, zodat moet worden aangenomen dat deze van 2021 zijn.”

→ Naar analogie bestond er in de huidige zaak geen enkel redelijk argument om alle foto's zonder jaartal te weren zonder aan te nemen dat deze van 2021 zijn. Enkel om deze reden is er reeds sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verwerende partij weerde de foto's immers volledig en ging niet over tot een inhoudelijke beoordeling.

35. Maar er is meer. O.g.v. art. 47/3 Vreemdelingenwet dient het bestuur bij zijn onderzoek tevens rekening te houden met de intensiteit en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Uit de bijgebrachte fotoreportage blijkt duidelijk dat er op verschillende locaties een foto werd genomen: tijdens een wandeling aan het water op 18 april 2021, in de stadsfeestzaal te Antwerpen op 1 juni 2021, thuis tijdens het avondeten op 18 juni 2021, een cafébezoek op 8 juni 2021, tijdens hun verloofsfeest in het buitenland op 21 februari 2021, etc.: [stuk 11]

(...)

36. De foto's getuigen van een duidelijke intimiteit en stabiliteit. Het is dan ook kennelijk onredelijk om geen enkele foto inhoudelijk te beoordelen en deze allemaal te weren louter omwille van het feit dat er geen jaartal op stond. Op deze wijze poogt de verwerende partij zich op een te eenvoudige en onrechtmatige wijze van haar zorgvuldigheidsbeginsel te ontlasten.

37. De verwerende partij diende er minstens van uit te gaan dat de foto's dateerden van 2021 en vervolgens over te gaan tot een zorgvuldige, inhoudelijke beoordeling, wat niet is gebeurd, integendeel,

de verwerende partij weert alle foto's zonder meer. Er heeft m.a.w. geen beoordeling plaatsgevonden, nu alle foto's gemakshalve werden geweerd.

38. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat Uw Raad reeds eerder oordeelde dat in het licht van het recht op respect voor het privéleven van een persoon, er grenzen zijn aan het type van foto's dat kan worden verwacht van een verzoekende partij, die een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie moet aantonen (cf. mutatis mutandis HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13, C-149/13 en C-150/13, punt 64 m.b.t. de beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele gerichtheid). Deze omstandigheid dient in het achterhoofd te worden gehouden, bij de beoordeling van de neergelegde stukken en de door verweerder gehanteerde bewijslast.

In dat opzicht kan men zich afvragen welke foto's de verzoekende partij nog zou kunnen bijbrengen om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen. Er werden immers verscheidene foto's toegevoegd in een verschillende context waaruit duidelijk een affectieve en duurzame partnerrelatie wordt aangetoond.

39. Het eerste middelenonderdeel is gegrond.

Replik verwerende partij op 23 mei 2022

40. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 23 mei 2022 dat het eerste middelenonderdeel ongegrond zou zijn. Zij stelt hierover op p. 4/9:

“De argumenten van de verzoekende partij m.b.t. de foto's doen geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat op de foto's geen datum werd vermeld, zodat het voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onmogelijk was om na te gaan waar en wanneer deze foto's werden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende er niet vanuit te gaan dat de foto's dateren van 2021, louter omdat de verzoekende partij op bepaalde foto's een mondmasker draagt.

Ook het louter feit dat de foto's op verschillende locaties werden genomen, hoeft niet te betekenen dat hieruit kan worden afgeleid dat betrokkenen elkaar sedert enige tijd kennen en een relatie onderhouden.

De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. In geen geval is het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om bijkomend onderzoek te verrichten of bijkomende informatie op te vragen. Verzoekende partij dient zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen:

(...)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Het voorleggen van enkele ongedateerde foto's zonder referenties of enige duiding kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd.” (eigen onderstreping)

Weerlegging

41. Ten eerste herhaalt de verzoekende partij dat de foto's wel degelijk een datum bevatten, nl. de dag en maand, maar niet het jaartal. Zoals reeds aangehaald in het verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 14 mei 2022, kan op logische basis worden geargumenteed dat de foto's overduidelijk dateren van 2021.

42. De verwerende partij repliceert niet inhoudelijk op de argumenten van de verzoekende partij. Zij stelt louter dat de argumenten van de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde ambtenaar, zonder inhoudelijk te repliceren waarom dit geen pertinent argument zou uitmaken.

Uiteraard kunnen mondmaskers worden gekoppeld aan de coronacrisis. Er bestaat geen redelijk argument waarom de verwerende partij hier niet kon van uitgaan, nu uit meerdere foto's blijkt dat de verzoeker en haar partner en zelfs derden mondmaskers droegen:

(...)

Dergelijke pertinente vaststelling afwijzen zonder meer is kennelijk onredelijk. De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

“De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende er niet vanuit te gaan dat de foto’s dateren van 2021, louter omdat de verzoekende partij op bepaalde foto’s een mondmasker draagt.”

Wederom repliceert de verwerende partij niet inhoudelijk waarom een mondmasker niet zou kunnen worden gekoppeld aan een specifieke periode in de recente geschiedenis, nl. de coronacrisis, en waarom de verwerende partij derhalve geen logische conclusies kon trekken uit de foto’s en deze kaderen.

In ieder geval werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring duidelijk verwezen naar een arrest van uw Raad waarin werd overgegaan tot de logische aanname dat welbepaalde foto’s waarop geen jaartal vermeld stond, maar wel een dag en een maand, dateerden van 2021:

“Verweerder geeft aan dat de data van de foto’s, gepost op sociale media, geen jaartal bevatten, zodat moet worden aangenomen dat deze van 2021 zijn.”

Naar analogie bestond er in de huidige zaak geen enkel redelijk argument om alle foto’s zonder jaartal (maar wel met dag en maand) te weren zonder aan te nemen dat deze van 2021 zijn. Enkel om deze reden is er reeds sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij weerde de foto’s immers volledig en ging niet over tot een inhoudelijke beoordeling.

43. Het is natuurlijk zeer eenvoudig om pertinente vaststellingen van de verzoeker zonder meer af te wijzen via stellingen zoals: ‘de beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte, de Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende er niet vanuit te gaan dat, etc.’ zonder enig inhoudelijk tegenargument te leveren.

44. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar de uiteenzetting van het middel in haar verzoekschrift dd. 14 mei 2022.

45. Het eerste middel is gegrond.

Tweede middelenonderdeel betreffende het tweede weigeringsmotief: weren van alle chatgesprekken

46. De verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing:

“Onvertaalde chatgesprekken. Deze zijn niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels waardoor deze niet aanvaard kunnen worden.”

47. Er wordt niet betwist dat er geen vertalingen werden toegevoegd aan de chatgesprekken. De reden hiervoor was om de authenticiteit van de berichten te kunnen garanderen. Immers, indien er eigen vertalingen zouden worden toegevoegd, vreesde de verzoekende partij dat dit zou worden geweerd omdat deze vertalingen dan niet authentiek zouden zijn.

48. Hoe dan ook en los van het bovenstaande, bestonden de gesprekken niet louter uit tekst, maar zelfs voor een groot deel uit liefdestekens/symbolen zoals te zien in de reportage [stuk 11, p. 23-26]:

(...)

Bovenstaande liefdessymbolen zijn overduidelijk symbolen die een gewone vriendschappelijke relatie overstijgen. Het is derhalve kennelijk onredelijk om deze gesprekken te weren die zelfs meer liefdessymbolen dan tekst bevatten, zelfs indien de vertaling niet werd toegevoegd. Verzoekende partij wenst wederom te benadrukken dat het goed bedoeld was om de vertaling niet toe te voegen en dit geenszins uit nalatigheid niet gebeurde, maar om de authenticiteit van de berichten te kunnen garanderen.

49. Uit rechtspraak van Uw Raad bleek dat de verwerende partij onterecht geen rekening hield met de liefdestermen in Whatsapp-gesprekken. Naar analogie met de huidige zaak kan worden geoordeeld dat de verwerende partij volledig onterecht voorbij gaat aan de liefdessymbolen in de Whatsapp-gesprekken:

“Indien de verwerende partij meent dat deze gesprekken fake zijn of niet met zekerheid een beeld geven van de relatie, gaat zij aan de inhoud (liefdestermen) voorbij.”

50. Het tweede middelonderdeel is gegrond.

Replik verwerende partij op 23 mei 2022

51. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 23 mei 2022 dat het tweede middelonderdeel ongegrond zou zijn. Zij stelt hierover op p. 5/9:

“Waar verzoekende partij voorhoudt dat de niet-vertaalde chatgesprekken, wel degelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, laat verweerder gelden dat de gemachtigde terecht besliste dat deze chatgesprekken niet kunnen worden weerhouden aangezien deze niet in één van de drie officiële landstalen zijn opgesteld.

Dat de chatgesprekken bepaalde “universele liefdessymbolen” zouden bevatten, doet hieraan geen enkele afbreuk.”

Weerlegging

52. Wederom wordt niet inhoudelijk ingegaan op de argumentatie van de verzoekende partij door de verweerder. Er wordt louter gesteld dat de verweerder (1) terecht heeft geoordeeld en (2) de argumentatie van de verzoeker hier geen afbreuk aan zou doen. Dit kan niet als een ernstige tegenargumentatie worden beschouwd.

53. Gelet op het feit dat de verwerende partij inhoudelijk niet ingaat op het tweede middelonderdeel, verwijst de verzoekende partij integraal naar haar initieel verzoekschrift dd. 14 mei 2022 wat betreft dit aspect.

54. Het tweede middelonderdeel is gegrond.

Derde middelonderdeel betreffende het derde weigeringsmotief: weren van een verklaring op eer

55. De verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing:

“Affidavit - Verklaring onder ede dd. 10.02.2022 waarin zij verklaart nooit gehuwd te zijn. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben kan deze niet aanvaard worden.”

56. De verwerende partij stelt dat de verklaring op eer van de verzoekende partij dd. 10 februari 2022 moet worden geweerd omdat deze een gesolliciteerd karakter zou hebben [stuk 12].

57. Ten eerste dient men zich af te vragen wat nog het nut is van een verklaring op eer indien deze altijd zouden worden geweerd? Het klopt dat een verklaring op eer een eenzijdige verklaring is, maar indien men niet de waarheid zou spreken terwijl men een verklaring op eer aflegt, zou dit strafrechtelijk gesanctioneerd kunnen worden. Uiteraard dient dergelijk document dan een gewicht te hebben in de beoordeling van de verwerende partij. Het is kennelijk onredelijk om geen enkele rekening te houden met dergelijk bewijsstuk. Waarom zou men dan nog verklaringen op eer afleggen?

58. Ten tweede was de verzoekende partij op het moment van het verzoek tot verblijf van meer dan drie maanden (d.i. 14 oktober 2021) net 19 jaar oud geworden. Derhalve is het niet ongeloofwaardig dat zij nog nooit gehuwd is geweest. Dit is een objectief gegeven waar de verwerende partij volledig aan voorbijgaat in haar beoordeling.

59. Het derde middelonderdeel is gegrond.

Replik verwerende partij op 23 mei 2022

60. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 23 mei 2022 dat het derde middelenonderdeel ongegrond zou zijn. Zij stelt hierover op p. 5-6/9:

“Verzoekende partij houdt verder nog voor dat zij afdoende heeft bewezen ongehuwd te zijn middels de affidavit d.d. 10.02.2022.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon hiermee echter geen rekening houden vermits het attest werd opgesteld op vraag/verklaring van verzoekende partij.

(...)

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat de voorliggende bewijzen een voldoende bewijs betreffen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing. (...)

Weerlegging

61. In het verzoekschrift tot vernietiging dd. 14 mei 2022 werd gewezen op een objectief gegeven, nl. de leeftijd van de verzoeker op het moment van de indiening van de aanvraag (toen net 19 geworden). De verklaring op eer diende derhalve niet los op zichzelf te worden bekeken, maar in combinatie met de overige bewijsstukken en tevens in combinatie met objectief verifieerbare gegevens, zoals haar leeftijd. De zeer jonge leeftijd van de verzoeker werd nergens in de beoordeling opgenomen, terwijl het zeer logisch is dat een vrouw die net meerderjarig is geworden, niet in het verleden getrouwd kan zijn geweest of dit minstens zeer onaannemelijk zou zijn. De verwerende partij hield geen rekening met objectieve gegevens van de verzoeker die haar bekend waren.

De verwerende partij repliceert niet op voormeld argument in haar nota, waardoor integraal kan worden verwezen naar het initieel verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 14 mei 2022.

62. Het derde middelenonderdeel is gegrond.

Vierde middelenonderdeel betreffende het vierde weigeringsmotief: het feit dat men samenwoont wordt genegeerd.

63. De verwerende partij stelt over het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner dat:

“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 14.10.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.”

64. Het loutere feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, zou niet voldoende zijn om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie. Dit element dient natuurlijk niet op zichzelf te worden beoordeeld, maar in het geheel van elementen die werden aangevoerd. Het lijkt erop dat de verwerende partij telkens elk element op zichzelf beoordeelt om zo tot het oordeel te komen dat het element niet afdoende zou aantonen dat er geen sprake is van een duurzame partnerrelatie, maar zij dient juist alle elementen tezamen te bekijken en vervolgens over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling. Dit blijkt tevens uit rechtspraak van uw Raad:

“Verzoeker koestert terecht de verwachting dat verweerder deze elementen samen bekijkt. De overgemaakte bewijsstukken kunnen op zichzelf eventueel niet volstaan als deugdelijk bewijs van een duurzame relatie, doch het geheel aan deze bewijsstukken scheppen samen mogelijk een ander beeld. Zo stelt verweerder, met betrekking tot de samenwoning, dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfsplaats nog geen bewijs van een duurzame relatie vormt. Maar waar kan worden aangenomen dat een gemeenschappelijke verblijfsplaats op zichzelf nog geen bewijs uitmaakt van een duurzame relatie, ligt het anders als dit bekeken wordt samen met de overgemaakte bewijzen van de uitvoerige chatberichten en foto's. Er blijkt evenwel niet dat verweerder oog heeft gehad voor het geheel van deze bewijsstukken.” (eigen onderlijning)

65. Gelet op het feit dat de verwerende partij dit belangrijk gegeven zomaar naast zich neerlegt en geenszins alle bewijsstukken tezamen bekijkt, maar louter apart beoordeelt, is er evident sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

66. Het vierde middelonderdeel is gegrond.

Replik verwerende partij op 23 mei 2022

67. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen dd. 23 mei 2022 niet inhoudelijk in op het vierde middelonderdeel van de verzoekende partij.

68. Gelet op het feit dat hier niet op werd gerepliceerd, kan er integraal verwezen worden naar het initieel verzoekschrift dd. 14 mei 2022."

En:

"i. Samenvatting

69. Gelet op het feit dat er geen zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden van de aangehaalde partnerrelatie, kan er ook geen sprake zijn van een zorgvuldige belangenafweging in het licht van art. 74/13 Vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM en is het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig genomen.

*ii. Geschonden regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur
(...)*

iii. Toepassing in casu

74. Uit het eerste middel bleek dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de feiten, waardoor zij op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat er geen sprake zou zijn van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

75. Gelet op het feit dat het voormelde onzorgvuldig is gebeurd, en de eerste bestreden beslissing betreffende weigering tot verblijf langer dan drie maanden onwettig is genomen, kon de verwerende partij niet overgaan tot het bevel om het grondgebied te verlaten. De onwettigheid van de eerste beslissing tast de tweede beslissing aan. Deze twee beslissingen zijn immers inherent aan elkaar verbonden.

76. Om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, dient de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij mee in haar beoordeling te betrekken. Gelet op het feit dat zij op onrechtmatige wijze tot oordeel is gekomen dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie, kon zij hier evident niet op zorgvuldige wijze rekening mee houden. Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens onwettig.

77. Het tweede middel is gegrond.

Replik verwerende partij op 23 mei 2022

78. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 23 mei 2022 dat het tweede middel ongegrond zou zijn. Zij stelt hierover o.a. op p. 6-9/9:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder opnieuw gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

(...)

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij in gebreke om aannemelijk te maken dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

(...)

In casu is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van mening dat de duurzame relatie onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

(...)

Weerlegging

79. Er dient te worden herhaald dat de eerste en de tweede weigeringsbeslissingen onlosmakelijk verbonden zijn met elkaar. Indien uw Raad een schending vaststelt van het eerste middel omdat de verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, waardoor zij ook niet tot een zorgvuldig besluit kon komen en de eerste beslissing derhalve onwettig is, kon het bevel om het grondgebied te verlaten redelijkerwijs niet wettig genomen worden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat de verwerende partij rekening moet houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Dit vloeit voort uit art. 74/13 Vreemdelingenwet. Voormeld artikel is onlosmakelijk verbonden met art. 8 EVRM.

In de hypothese uw Raad van oordeel is dat de eerste bestreden beslissing onwettig is, kon er onmogelijk een zorgvuldige belangenafweging hebben plaatsgevonden bij het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van art. 74/13 Vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM. Dit is het logische gevolg van de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij diende dan ook niet verder gedetailleerd toe te lichten waarom voormelde bepalingen geschonden zouden zijn. Dit volgt uit de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

80. Het tweede middel is gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op 14 oktober 2021 gezinshereniging aanvraag met haar aangehaalde feitelijke partner, R.M.T., van Nederlandse nationaliteit, dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° het bestaan moeten bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie, dat de volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie: "Foto's waar alleen de dag en maand worden aangegeven. Aangezien er geen jaartal op deze foto's staan kunnen wij niet weten

wanneer deze allemaal precies zijn genomen en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”, “Affidavit - Verklaring onder eed dd. 10.02.2022 waarin zij verklaart nooit gehuwd te zijn. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben kan deze niet aanvaard worden.” en “Onvertaalde chatgesprekken. Deze zijn niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels waardoor deze niet aanvaard kunnen worden.”, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan opgemaakt worden sedert wanneer de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden, dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen is, dat van de verzoekende partij indien zij, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen, dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, enzovoort, dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de verzoekende partij op 14 oktober 2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon, dat louter het feit dat zij en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven, dat de verzoekende partij niet aantoonst te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verwerende partij stelt verder dat op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar het legaal verblijf in België is verstreken en geeft tot slot nog weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert dat er van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is, dat er evenmin sprake is van een probleem betreffende de gezondheid van de verzoekende partij, dat verder, wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is, dat het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie niet afdoende werd aangetoond, dat het beiden vrijstaat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat er tevens opgemerkt dient te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar in België verblijvende Nederlandse partner op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet in, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;
(...)”*

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Over de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd ter staving van haar relatie met de referentiepersoon motiveert de verwerende partij als volgt:

“Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- Foto's waar alleen de dag en maand worden aangegeven. Aangezien er geen jaartal op deze foto's staan kunnen wij niet weten wanneer deze allemaal precies zijn genomen en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- Affidavit - Verklaring onder ede dd. 10.02.2022 waarin zij verklaart nooit gehuwd te zijn. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben kan deze niet aanvaard worden.*
- Onvertaalde chatgesprekken. Deze zijn niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels waardoor deze niet aanvaard kunnen worden.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen,...”

3.7. De verzoekende partij levert in haar synthesesamenvatting kritiek op de motieven over de door haar bij haar aanvraag voorgelegde foto's. Zij betoogt dat de verwerende partij in één zin tot de conclusie komt

dat de foto's niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard, zonder zelfs de foto's inhoudelijk te analyseren, dat de foto's overduidelijk van 2021 dateren en dit logisch kan worden geargumenteed, dat het klopt dat de foto's de dag en maand vermelden en niet het jaartal, dat dit echter heeft te maken met het feit dat haar smartphone bij een opzoeking in de galerij louter de dag en maand vermeldt, behalve wanneer er verder terug in de tijd wordt gegaan (2020, 2019, etc.), dat de foto's met andere woorden dus allen dateren van 2021, aangezien deze screenshots zijn genomen in 2021 naar aanleiding van het verzoek tot verblijf van meer dan 3 maanden dat gebeurde op 14 oktober 2021, dat op basis van de inhoud van de foto's kan worden afgeleid om welke periode in de tijd het gaat, dat zij en haar partner immers mondmaskers dragen op meerdere foto's, dat deze foto's dus overduidelijk tijdens de coronacrisis zijn genomen, dat de verwerende partij, gelet op het feit dat de mondmaskerplicht slechts in juli 2020 werd ingevoerd in België, er redelijkerwijs van uit kon gaan dat de foto's dateren van 2021, dat de verwerende partij ervan uit diende te gaan dat de foto's minstens dateren van 2021, aangezien het verzoek tot verblijf van meer dan drie maanden gebeurde op 14 oktober 2021, dat het derhalve kennelijk onredelijk is om er zelfs niet van uit te gaan dat de foto's dateren van het jaar waarop ze zijn doorgestuurd naar de verwerende partij en vervolgens over te gaan tot wering van de foto's, dat er dan ook evident sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, dat uit rechtspraak van de Raad blijkt dat de verwerende partij in andere gevallen wel reeds was overgegaan tot voormelde aanname, wat ook zeer logisch is, dat er naar analogie in de huidige zaak geen enkel redelijk argument bestond om alle foto's zonder jaartal te weren zonder aan te nemen dat deze van 2021 zijn, dat er enkel om deze reden reeds sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verwerende partij de foto's immers volledig weerde en niet over ging tot een inhoudelijke beoordeling, dat de verwerende partij er minstens van uit diende te gaan dat de foto's dateerden van 2021 en vervolgens diende over te gaan tot een zorgvuldige, inhoudelijke beoordeling, wat niet is gebeurd, dat de verwerende partij integendeel alle foto's zonder meer weert, dat er met andere woorden geen beoordeling heeft plaatsgevonden, nu alle foto's gemakshalve werden geweerd, dat de mondmaskers kunnen worden gekoppeld aan de coronacrisis, dat er geen redelijk argument bestaat waarom de verwerende partij hier niet kon van uitgaan, nu uit meerdere foto's blijkt dat zij en haar partner en zelfs derden mondmaskers droegen.

Het wordt door de verzoekende partij niet betwist dat de foto's bij de aanvraag alleen de dag en maand aangeven – de aangegeven data situeren zich allen tussen 21 februari en 22 augustus - en geen jaartal. De verzoekende partij meent dat doordat zij en de referentiepersoon op verschillende foto's een mondmasker dragen uit de foto's kan afgeleid worden dat die dateren van 2021. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de foto's van 2021 kunnen zijn doch ook dat niet uitgesloten kan worden dat de foto's van eerder dateren. De verzoekende partij verwijst naar de invoering van de mondmaskerplicht in juli 2020 maar gaat eraan voorbij dat er ook foto's dateren van juli en augustus alsook aan het feit dat personen ook voor het invoeren van de mondmaskerplicht een mondmasker konden dragen. Op basis van het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet met zekerheid worden vastgesteld dat de foto's van 2021 dateren. Ze weerlegt noch ontkracht op die manier het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat de verwerende partij, aangezien er geen jaartal op deze foto's staan, niet kan weten wanneer deze allemaal precies zijn genomen. Zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog en dient te worden aangenomen dat de foto's van 2021 dateren, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins de motieven weerlegt of ontkracht dat deze foto's niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie en dat indien zij, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, er van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voormelde motieven, waarbij er ook op gewezen wordt dat meer overtuigende stukken kunnen verwacht worden, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de vereiste het bestaan te bewijzen van een relatie met de burger van de Unie alsook het duurzaam karakter ervan. Gelet op laatstgenoemde motieven maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de foto's niet inhoudelijk beoordeeld werden en dat deze allemaal enkel geweerd werden omwille van het feit dat er geen jaartal op stond.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bijgebrachte fotoreportage duidelijk blijkt dat er op verschillende locaties een foto werd genomen. In zoverre de verzoekende partij meent dat de foto's van een duidelijke intimiteit en stabiliteit getuigen, dat er immers verscheidene foto's werden toegevoegd in een verschillende context waaruit duidelijk een affectieve en duurzame partnerrelatie wordt aangetoond, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing waarin wordt gesteld, het weze herhaald, dat de verwerende partij, aangezien er geen jaartal op deze foto's staan, niet kan weten wanneer deze allemaal precies zijn genomen en deze foto's niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie. De Raad wijst er in dit verband op dat de foto's niet meer zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen erop

afgebeeld staan. Uit het enkel afgebeeld staan in innige pose kan bezwaarlijk afgeleid worden dat aangetoond is dat het gaat om een werkelijk affectieve duurzame gezinsrelatie, minstens toont de verzoekende partij niet aan en licht zij niet toe hoe de door haar bij haar aanvraag voorgelegde foto's getuigen van *“een duidelijke intimiteit en stabiliteit”* en van een affectieve en duurzame partnerrelatie. De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

De Raad herinnert er nogmaals aan dat uit artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij het bestaan van een relatie met de referentiepersoon moet bewijzen, evenals het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Uit deze vaststelling volgt niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de relatie. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen is, dat indien de verzoekende partij, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen, dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet kan vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de verzoekende partij in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen. Daar de verwerende partij in staat moet zijn om het bestaan van een affectieve relatie en het duurzaam karakter ervan *in concreto* te beoordelen, is het geen onredelijke of onzorgvuldige invulling van de verwerende partij om in dit verband van de verzoekende partij te verwachten dat zij aannemelijk maakt, met meer overtuigende bewijsstukken dan een verklaring op eer, onvertaalde chatgesprekken en foto's van haar en de referentiepersoon, wanneer en hoe zij de referentiepersoon heeft leren kennen, of zij elkaars familie en vrienden kennen en dergelijke meer, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Waar zij zich afvraagt welke foto's zij nog zou kunnen bijbrengen om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen en waar zij stelt dat er grenzen zijn aan het type van foto's dat kan worden verwacht om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen, gaat zij nogmaals voorbij aan voorgaande motieven waarin wordt gesteld dat van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen dan foto's, een motief dat zij geenszins ontkracht of weerlegt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er *“geen beoordeling (heeft) plaatsgevonden, nu alle foto's gemakshalve werden geweerd”* en dat *“(d)e verwerende partij (...) de foto's immers volledig (weerde) en (...) niet over(ging) tot een inhoudelijke beoordeling”*.

3.8. Wat de onvertaalde chatgesprekken betreft, stelt de verzoekende partij dat zij niet betwist dat er geen vertalingen werden toegevoegd aan de chatgesprekken, dat de reden hiervoor was om de authenticiteit van de berichten te kunnen garanderen, dat zij vreesde dat indien er eigen vertalingen zouden worden toegevoegd, dit zou worden geweerd omdat deze vertalingen dan niet authentiek zouden zijn, dat het goed bedoeld was om de vertaling niet toe te voegen en dit geenszins uit nalatigheid niet gebeurde, maar om de authenticiteit van de berichten te kunnen garanderen.

De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de chatgesprekken niet vertaald zijn in één van de drie landstalen of het Engels waardoor deze niet aanvaard worden. Immers blijkt uit artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet duidelijk dat de bewijslast op de aanvrager rust. Het kwam derhalve aan de verzoekende partij toe om de nodige bewijsstukken voor te leggen, die de verwerende partij in staat stellen op voldoende geïnformeerde wijze kennis te nemen van de inhoud van deze stukken. Niet-vertaalde WhatsApp-berichten laten dit niet toe. Zelfs al kan aangenomen worden dat het logisch is dat het koppel in hun respectievelijke moedertaal communiceert, kan van de gemachtigde, noch van de Raad verwacht worden dat ze alle vreemde talen beheersen. Het komt aan de verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, toe om de door haar overgemaakte stukken te voorzien van de nodige vertalingen en/of verduidelijkingen. Haar betoog over het garanderen van de authenticiteit, over haar vrees dat de stukken bij eigen vertalingen geweerd zouden worden en over haar goede bedoelingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Bovendien toont zij geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid was om een voor eensluidend verklaarde vertaling voor te leggen en dat slechts eigen vertalingen mogelijk waren. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 8 van

het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zijnde het Procedurereglement van de Raad) stelt dat de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken in originele vorm of onder vorm van een kopie worden voorgelegd en, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de gesprekken niet louter bestonden uit tekst, maar zelfs voor een groot deel uit liefdestekens/symbolen. Uit de bij de aanvraag voorgelegde kopie van WhatsApp-berichten, die zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat in deze berichten de symbolen van een hartje, bloemen en een gezichtje met hartjesogen werden vermeld. In zoverre de verzoekende partij meent dat deze liefdessymbolen overduidelijk symbolen zijn die een gewone vriendschappelijke relatie overstijgen, maakt zij dit geenszins aannemelijk. De Raad kan weliswaar volgen dat deze tekens in meer of mindere mate liefde symboliseren doch kan niet uitgesloten worden dat deze symbolen tevens buiten de context van een duurzame, affectieve partnerrelatie kunnen worden verstuurd. De Raad acht het in die zin dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de voorgelegde chatgesprekken (in combinatie met de andere voorgelegde stukken) te oordelen dat zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar synthesesamenvatting niet aannemelijk.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij in deze bezwaarlijk een vergelijking kan maken tussen haar situatie en deze in het door haar geciteerde arrest van de Raad van 9 september 2019 met nummer 225 816. In voormeld arrest betreffen het WhatsApp-berichten over een periode van meer dan twee jaar die, gelet op het taalgebruik, inhoudelijk wijzen op een liefdesrelatie. Dergelijke situatie ligt geenszins voor, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de WhatsApp-berichten *in casu* dateren van een zeer korte periode, met name van de periode tussen 21 december 2020 en 3 januari 2021 en, het weze herhaald, de verzoekende partij nagelaten heeft vertalingen voor te leggen zodat de verwerende partij in onderhavig geval het taalgebruik niet kon beoordelen. De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht geen rekening hield met de liefdestermen in de WhatsApp-berichten en dat naar analogie met voornoemd arrest kan worden geoordeeld dat de verwerende partij volledig onterecht voorbij gaat aan de liefdessymbolen in de Whatsapp-gesprekken. Dit geldt des te meer nu reeds werd vastgesteld dat de gebruikte symbolen niet uitsluitend binnen de context van een duurzame, affectieve partnerrelatie kunnen worden gebruikt.

3.9. Wat de beoordeling van “*affidavit – verklaring onder ede dd. 10.02.2022*” betreft, betoogt de verzoekende partij vooreerst dat zij zich afvraagt wat het nut nog is van een verklaring op eer indien deze altijd zou worden geweerd, dat het klopt dat een verklaring op eer een eenzijdige verklaring is, dat indien men niet de waarheid zou spreken terwijl men een verklaring op eer aflegt dit strafrechtelijk gesanctioneerd zou kunnen worden, dat dergelijk document uiteraard dan een gewicht dient te hebben in de beoordeling van de verwerende partij en dat het kennelijk onredelijk is om geen rekening te houden met dergelijk bewijsstuk. De Raad merkt op dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat de verklaring op eer niet aanvaard kan worden gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, het document alsnog in rekening heeft genomen, met name door te stellen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan worden opgemaakt sedert wanneer de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden en dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is, zodat voorgaand betoog niet dienstig is. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verklaring op eer niet los op zichzelf diende te worden bekeken, maar in combinatie met de overige bewijsstukken, blijkt uit het voorgaande eveneens dat dit gebeurd is. De verzoekende partij toont niet aan dat indien meer gewicht wordt toegekend aan de verklaring op eer – waarbij zij niet betwist dat hierin onder ede verklaard wordt dat zij nooit gehuwd is geweest – voorgaande motieven niet langer gelden.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij op het moment van het verzoek tot verblijf van meer dan drie maanden (dit is 14 oktober 2021) net 19 jaar oud was geworden, dat het derhalve niet ongeloofwaardig is dat zij nog nooit gehuwd is geweest, dat dit een objectief gegeven is waar de verwerende partij volledig aan voorbijgaat in haar beoordeling, dat de verklaring op eer niet los op zichzelf diende te worden bekeken maar in combinatie met objectief verifieerbare gegevens zoals haar leeftijd en dat haar zeer jonge leeftijd nergens in de beoordeling werd opgenomen, terwijl het zeer logisch is dat een vrouw die net meerderjarig is geworden niet in het verleden getrouwd kan zijn geweest of dit minstens zeer onaannemelijk zou zijn.

Met dit betoog slaagt ze er niet in om de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing te weerleggen of te ontkrachten. Immers, zelfs als zou kunnen worden aangenomen dat haar ongehuwdheid op 14 oktober 2021 een vaststaand feit is, hetgeen – ondanks haar jonge leeftijd - niet met zekerheid gesteld kan worden op basis van de voorliggende verklaring op eer, toont de verzoekende partij daar alsnog niet mee aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden weigeringsbeslissing te stellen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan worden opgemaakt sedert wanneer de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden en dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is. Immers toont de ongehuwdheid van de verzoekende partij op zichzelf of samen met de andere bij de aanvraag voorgelegde documenten het bestaan van een duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon niet aan, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesesmemorie het tegendeel niet aan.

Gelet op het voorgaande blijkt niet aan dat de verwerende partij “*geen rekening hield met objectieve gegevens (...) die haar bekend waren*”, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk met welke relevante objectieve gegevens de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.10. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd: “*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 14.10.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.*”

De verzoekende partij stelt hierover dat het samenwonen natuurlijk niet op zichzelf dient te worden beoordeeld, maar in het geheel van elementen die werden aangevoerd, dat het erop lijkt dat de verwerende partij telkens elk element op zichzelf beoordeelt om zo tot het oordeel te komen dat het element niet afdoende zou aantonen dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie, dat de verwerende partij juist alle elementen tezamen dient te bekijken en vervolgens over dient te gaan tot een zorgvuldige beoordeling, dat dit tevens blijkt uit rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld: “*Verzoeker koestert terecht de verwachting dat verweerder deze elementen samen bekijkt. De overgemaakte bewijsstukken kunnen op zichzelf eventueel niet volstaan als deugdelijk bewijs van een duurzame relatie, doch het geheel aan deze bewijsstukken scheppen samen mogelijk een ander beeld. Zo stelt verweerder, met betrekking tot de samenwoning, dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats nog geen bewijs van een duurzame relatie vormt. Maar waar kan worden aangenomen dat een gemeenschappelijke verblijfplaats op zichzelf nog geen bewijs uitmaakt van een duurzame relatie, ligt het anders als dit bekeken wordt samen met de overgemaakte bewijzen van de uitvoerige chatberichten en foto's. Er blijkt evenwel niet dat verweerder oog heeft gehad voor het geheel van deze bewijsstukken.*”, dat er evident sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gelet op het feit dat de verwerende partij dit belangrijk gegeven zomaar naast zich neerlegt en geenszins alle bewijsstukken tezamen bekijkt, maar louter apart beoordeelt.

Door te stellen dat de verwerende partij telkens elk element op zichzelf beoordeelt om zo tot het oordeel te komen dat het element niet afdoende zou aantonen dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing waarin gesteld wordt dat de volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie: foto's waar alleen de dag en maand worden weergegeven, affidavit – verklaring onder ede van 10 februari 2022 waarin zij verklaart nooit gehuwd te zijn en onvertaalde chatberichten, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan worden opgemaakt sedert wanneer de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden, dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is, dat indien de verzoekende partij, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen, dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet vastgesteld kan worden wanneer en hoe zij elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de verzoekende partij in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen..., waaruit aldus blijkt dat de verwerende partij tevens de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken samen heeft beoordeeld.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aantoonbaar waarom de gegevens uit het Rijksregister betreffende de samenwoning, samen genomen met bewijsstukken die niet werden aanvaard als bewijs van een duurzame relatie – *in casu* de foto's, de verklaring op eer en de onvertaalde chatberichten - een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststelling dat zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is. Zo werpt het samenwonen onder meer geen ander licht op de vaststelling dat niet met zekerheid kan opgemaakt worden sedert wanneer de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden, noch op het feit dat niet kan vastgesteld worden waar en hoe de betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de verzoekende partij in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden en of zij elkaars familie en vrienden kennen. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze omwille van het samenwonen anders zou dienen geoordeeld te worden omtrent voormelde elementen. De verzoekende partij kan voorts in deze bezwaarlijk een vergelijking maken tussen haar situatie en deze in het door haar geciteerde arrest van de Raad van 16 december 2021 met nummer 265 616. In voormeld arrest liggen bewijsstukken voor *“van gemeenschappelijke verblijfplaats sedert december 2019 (i), van een overvloed aan chatberichten waarvan de inhoud getuigt van handelingen en gevoelens die het louter vriendschappelijke te boven lijken te gaan (ii) en van foto's waarop verzoeker en de referentiepersoon samen poseren, waarbij ze niet bepaald stijf naast elkaar staan (iii).”* en wordt verduidelijkt dat er zich in het administratief dossier meer dan 180 pagina's aan uitgewisselde berichten bevinden, dat *“De vele chatberichten getuigen (...) van vele en ook verregaande liefdesverklaringen voor elkaar, van conversaties over elkaars familie en vrienden, van dagdagelijkse beslommeringen zoals een koppel die kent, zoals berichten over het avondeten, het huishouden, het tijdstip van thuiskomst, verder berichten die getuigen van elkaars steun wanneer ze ziek zijn, berichten die getuigen van ruzies, berichten over werkuren, berichten waarin ze contact houden als de referentiepersoon op zakenreis is etc.”* evenals dat de foto's verschillende periodes in 2018, 2020 en 2021 beslaan. Dit staat in schril contrast met de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft voorgelegd, met name, het weze herhaald, ongedateerde foto's waarvan zij beweert dat deze dateren van 2021 en onvertaalde chatberichten die dateren van een periode van 21 december 2020 tot 3 januari 2021. In voornoemd arrest stelt de Raad dat de overgemaakte bewijsstukken op zichzelf eventueel niet kunnen volstaan als deugdelijk bewijs van een duurzame relatie, doch dat het geheel aan deze bewijsstukken samen mogelijk een ander beeld scheppen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op grond van de door haar voorgelegde stukken bij haar aanvraag eenzelfde stelling geponeerd kan worden. Met haar betoog toont zij niet aan dat de stukken, allen samen genomen, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, wel degelijk voldoende bewijzen dat er sprake is van een duurzame affectieve relatie.

3.11. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij *“een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert en via stijfformules afwijst”*.

3.12. Een schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.13. Ter gelegenheid van haar synthesesamenvatting maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat *“de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de feiten, waardoor zij op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat er geen sprake zou zijn van een duurzame en stabiele partnerrelatie”*, zodat zij dan ook niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij, gelet op het feit dat het voormelde onzorgvuldig is gebeurd en de bestreden weigeringsbeslissing onwettig is genomen, niet kon overgaan tot het nemen van het bestreden bevel, dat de onwettigheid van de weigeringsbeslissing de beslissing tot bevel aantast, dat deze twee beslissingen immers inherent aan elkaar verbonden zijn, dat de verwerende partij die om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven het gezinsleven in haar oordeel dient te betrekken, gelet op het feit dat zij op onrechtmatige wijze tot oordeel is gekomen dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie, hier evident niet op zorgvuldige wijze rekening mee kon houden, dat het bestreden bevel derhalve eveneens onwettig is, dat gelet op het feit dat er geen zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden van de aangehaalde partnerrelatie, er geen sprake kan zijn van een zorgvuldige belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM en het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is genomen, dat in de hypothese dat de Raad van oordeel is dat de bestreden weigeringsbeslissing onwettig is er onmogelijk een zorgvuldige belangenafweging kon hebben plaatsgevonden bij het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht

van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM, dat dit het logische gevolg is van de onwettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing.

3.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar gezinsleven mee in haar beoordeling dient te betrekken om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, dat een bevel impliceert dat de verwerende partij rekening moet houden met haar gezins- en familieleven, dat dit voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat voormeld artikel onlosmakelijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert immers dat wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is, dat het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie niet afdoende werd aangetoond, dat het beiden vrijstaat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfsplaats kiest, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Met haar betoog dat er bij het nemen van een bevel rekening dient te worden gehouden met haar gezins- en familieleven weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voorgaande motieven noch toont zij daarmee aan dat voornoemde motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen met betrekking tot haar familie- en gezinsleven niet in rekening heeft genomen of dat de voorgaande motieven in strijd zijn met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.15. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.16. Het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER